

for det nu forelagte Lovforslag, blot kortelig at gjøre opmærksom paa de Principer, det indeholder. Det gjælder jo om dette Lovforslag ligesom om det foregaaende paa Dagsordenen opførte, at det er en Levning fra forrige Samling, og det gjælder ogsaa om dette, at den ærede Finantsminister og det daværende Udvalgs Ansuelser havde nærmest sig faa stærkt til hinanden, at vi utvivlsomt ogsaa kunne have faaet denne Lov ud i forrige Samling, dersom ikke Rigsdagssamlingen var bleven sluttet saa tidlig. Smidlertid haabe vi jo nu at kunne plukke Frugten af den foregaaende Samlings Arbejde, og det er ogsaa mit Haab, at det maa kunne gaa med dette Lovforslag som med det foregaaende, at vi nu endelig kunne naae til at faae det ophøiet til Lov. De to væsentligste Hovedpunkter i Lovforslaget ere for det Første dette, at man etablerer en ubetinget Ret for enhver Mand, der er bleven lemlæstet eller kommen til Skade i den militære Tjeneste, til at nyde Forsørgelse af Staten. Dette var jo ikke Tilfældet i Loven af 9de April 1851, hvor en Betingelse for at nyde en saadan Forsørgelse var, at Vedkommende var trængende. Derved var der givet Invalidforsørgelsen en Art Fattigforsørgelses Karakter, og det forekom Udvalget i sin Tid, ligesom det vistnok ogsaa vil forekomme Thinget nu, at naar man ikke har indført en saadan Begrænsning af Pensionsretten i Almindelighed, vil der være langt mindre Anledning til at lade denne Begrænsning gjælde for Invalidforsørgelse; thi jeg finder, at overfor Forsørgelse af den Art gjælder det væsentligt at gjøre Forsørgelsen ligesaa meget til en Væresag, til en Være for Vedkommende at oppebære den, som til en egentlig Hjælp i Trang. Man var altsaa enig i, at den høitærede Finantsminister sluttede sig til denne Betragtning, at man vilde bortviisne denne Plej, om jeg saa tør sige, paa Forsørgelsens Karakter derved, at man gjorde den til en ligefrem Ret for Enhver, der har lidt en saadan Skade under Udsøvelsen af sine militære Tjenesteplichter, at det har Indflydelse paa hans Erhvervsøve. Dette er det ene Hovedprincip, som ganske vist har indgribende Betydning, og vistnok heller ikke vil være uden finantsiel Betydning, om man end ikke kan vente, at det vil være af særdeles Betydning i denne Henseende. Jeg skal ikke dvele ved Enkeltheder, men kun berøre der andet Hovedpunkt; det var Udvalgets Bestræbelse i sin Tid for at komme bort fra den nugjældende Ordning af Invalidbestyrelsen. Denne blev til under Indtrykket af de store Dpoffrelser for at skaffe Invaliderne fra første slesvigke Krig Understøttelse, og den blev til paa en Maade, som man senere maatte erkjende, var ganske urimelig, idet Invalidbestyrelsen og Pensionsbestyrelsen for Diebliffet er sammenfat foruden af Direktøren og de to militære Medlemmer tillige af 2 Medlemmer, der udnævnes af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse.

Der kunde vist siges meget til Grund for en saadan Ordning den Gang, idet man erkjendte den fremragende Maade, hvorpaa Kjøbenhavn var optraadt med Hensyn til Indsamlingen til Invaliderne efter den første slesvigke Krig. Om den Rolle, som Kjøbenhavn overhoved den Gang spillede i vort politiske Liv, ogsaa har haft sin Indflydelse paa dette Forholds Gjenneførelse, skal jeg lade usagt; men vist er det, at det maa forekomme Alle urimeligt, at en saadan Ordning bliver bestaaende, og jeg glæder mig over, at den høitærede Finantsminister har erkjendt dette og søgt at skade en Vej, ad hvilken man kan komme bort derafra. Dette er opnaaet derved, at man har foreslaaet udsøndret alle de Midler, som hidrøre fra Centralkomiteen, og føre dem tilbage til deres oprindelige Bestemmelse, nemlig at skulle være en Fond for extraordinær Understøttelse af Invalidere, og give dem tilbage til deres hidtilværende, det vil sige den før 1851 bestaaende, Bestyrelses Raadighed, nemlig til Centralkomiteen, som endnu i dette Diebliff er eksisterende. Naar denne Bestræbelse fra Udvalgets Side har fundet Anerkjendelse hos Finantsbestyrelsen, tror jeg ogsaa, at det daværende Udvalgs Medlemmer ville være enige med den høitærede Finantsminister i, at den praktiske Gjenneførelse af denne Plan heldigt vil kunne ske paa den af Finantsministeren foreslaaede Maade, idet jeg i alt Fald er villig til at indvømme, at den Ordning, som Udvalget i sin Tid foreslog, var ikke lidt omstændeligere og bekosteligere end den af den ærede Finantsminister foreslaaede, der nemlig gaar ud paa at bevare det nuværende Pensionskontor usovandret, medens Udvalget i sin Tid havde tænkt sig, at det var nødvendigt at oprette et særligt Kontor for Pensionsvæsenet ved Siden af et særligt for Invalidforsørgelsen. Naar saaledes Principerne i Forslaget ere overensstemmende med de Tanker, som hidrøre fra det daværende Udvalg, ville vistnok de fleste andre mindre væsentlige Bestemmelser ikke kunne møde nogen afgjort Modstand. Det dreier sig i det Hele ikke for Folkethinget om Detailler og Smaating, naar man overhoved kan faae gennemført de Principer, man anser for rigtige. Jeg tror dette saa lidt, at jeg ikke antager, at det vil være nødvendigt at lade dette Forslag prøve i Udvalg; thi om der end maatte være enkelte Bestemmelser, som man mulig kunde ønske ændrede, vil dette kunne ske ved Endringsforslag til 2den Behandling. Jeg vil saaledes nævne et Punkt, som jeg i alt Fald vilde være mere tilbøielig til at beholde i den Form, hvori Udvalget havde foreslaaet det, nemlig at sætte Grænsen for Understøttelse af Børn til 15 Mars Alderen og ikke beholde den nuværende Grænse, som gaar til 18 Mars Alderen. Dette er i Overensstemmelse med Folkethingets Behandling af Pensionsloven i sin Tid, hvor man overhovedet ønskede at blive staaende ved Konfirmationsalderen som den naturlige Grænse for Under-